Р Е Ш Е Н И Е
№ 40482

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 45 състав,** в публично заседание на 13.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9152** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 17, вр. чл. 24, ал. 1, т. 18 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Производството е образувано по жалба на Б. Ш. А., [дата на раждане] в М. (Република Т.), с идент. № , с паспорт U., издаден на 22.02.2022 г. и валиден до 06.11.2029 г., чрез адв. С. М., срещу отказ за издаване на виза вид „D“ от дата 12.06.2026 г. на М. Р., завеждащ консулска служба на Република България в [населено място].

В жалбата е посочено, че отказът е неправилен, изначално незаконосъобразен и съставляващ грубо неизпълнение на съдебно решение. Посочва се, че жалбоподателката е законна съпруга на българския гражданин М. Ф. М.. С Решение № 39288 по адм. д. № 7483 / 2025 г. по описа на АССГ първоначалният отказ е бил отменен. Дадени са задължителни указания за ново произнасяне. Вместо да изпълни съдебното решение, Консулското длъжностно лице (КДЛ) в [населено място] постановява нов отказ по същество на абсолютно същото правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Административният орган сочи в допълнителните забележки, че договорът за наем е безвъзмезден и че семейството работи в Т. като компютърни специалисти. Договорът за наем е подписан лично пред нотариус, предоставен е безвъзмездно от собственика и е напълно редовно доказателство за подслон. Към настоящия момент жалбоподателката е родила.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. С. М., който поддържа жалбата.

Ответникът - консулско длъжностно лице, завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], Република Т., редовно призован, не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
На 04.03.2026 г. Б. Ш. А., [дата на раждане] турски паспорт № U., валиден до 06.11.2029 г. е подала заявление за издаване на виза вид „D“, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство (чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ).
Към заявлението са приложени документите, които се изискват на основание чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР). Съгласно тази разпоредба, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14; 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.
В изпълнение на това изискване са представени: копие на документ за задгранично пътуване (паспорт) № U., издаден на 22.02.2022 г. от Република Т. със срок на валидност до 06.11.2029 г. със снимка и лични данни; копие от удостоверение за сключен граждански брак с М. Ф. М., съставен в К., Област К., обявен за сключен на 09.10.2021 г. в Т., Копие на лична карта на М. Ф. М. с №[ЕИК], издадена от МВР К., Декларация от М. Ф. М., с която декларира, че ще осигурява финансова и битова издръжка по време на престоя на Б. Ш. А. в Р. България; копие от Договор за наем сключен на 23.04.2025 г.; копие от банкова удостоверение В..
Въз основа на тези документи е издаден оспореният отказ за издаване на виза вид „D“ от 26.06.2026 г. на завеждащ Консулска служба, Консулска Канцелария на Република България в [населено място], Република Т., по заявление от Б. Ш. А..
Като правно основание за постановяване на отказа е посочена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ - апликантът не доказва надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. В допълнителна бележка на бланковата форма е посочено следното: „При извършена проверка е установено, че семейството на апликантката е устроено трайно в Република Т., където живеят и работят, като компютърни специалисти. Договорът за наем е безвъзмезден. Няма намерение да се установи в Република България, трайно, продължително или постоянно, целта е да посещават страната на гости, като смятат да се установят в Република България след няколко години.“
В съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото становища, представени от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи по повод на проведената съгласувателна процедура по подаденото заявление за издаване на виза вид „D“. Получен е отговор от Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи, с който се възразява да бъде издадена исканата виза вид „D“.
От Държавна агенция „Национална сигурност“ е постъпило писмо, в което е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място]. Териториалната структура е изразила положително становище в Националната визова информационна система, доколкото апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност. Становището е изразено по електронен път и няма изготвени писмени документи.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 и чл. 29а, ал. 2 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № 315/04.11.2024 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Т., с която М. Р. - консулско длъжностно лице (КДЛ), е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.
При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима. Подадена е по пощата на дата 10.07.2026 г. Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 26.06.2026 г.
По силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съда, жалбоподателката се е позовала на обстоятелства, които се отнасят до нарушаването на права по ЕКЗПЧОС чл. 8 – „събиране на семейство“. Предвид изложеното настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, същата е допустима и трябва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания. Същата е в срок и е процесуално допустима, а по същество е и основателна.
Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 от ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР).
По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.
Оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Съдът взе предвид приложените по делото заповеди - Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № 315/04.11.2024 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Т., с която М. Р. - консулско длъжностно лице (КДЛ), е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.
Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза вид „D“ от 26.06.2026 г. от М. Р., завеждащ консулска служба Република България в [населено място], е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или

отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, установени в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.
Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл. 10 ЗЧРБ и чл. 34 НУРИВОВР, като съгласно последната разпоредба не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.
Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител трябва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.
Във формуляра, приложен по делото, е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация от Дирекция „Миграция“ при МВР.
Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителя данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на Правото на ЕС, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура са представени становищата на ДАНС и Дирекция „Миграция“ при МВР.
В конкретния случай водещ мотив за отказа е становището на ОДМВР – К.. То е изразено в рамките на процедурата по съгласуване и във връзка с изискването на чл. 30, ал. 2 от НУРИВОВР и чл. 18 от ИУРСЗИВ № КОВ – 04 – 02 – 35 / 15.08.2013 г. Установено е, че Б. Ш. А., [дата на раждане] в М. - Р. Т., с идент. № 16315755092, с паспорт № U., издаден на 22.02.2022г. и валиден до 06.11.2029г. от М. - Р. Т., няма наложени мерки в И. „Справки“ и НШИС.
В справката е посочено, че на дата 13.02.2026 г. от служители на група „Миграция“ от служители на група „Миграция“ към ОДМВР К. е извършена проверка на заявения от чуждия гражданин адрес на пребиваване: [населено място],[жк], бл. № 47, вх. Б, етаж 2, ап. 25, [община], област К., при която е установено лицето Н. Ш. Б. – съседка на домакина по искането за виза и собственик на жилището – Ю. И. А., ЕГН [ЕГН]. Посоченото жилище представлява апартамент с всекидневна и кухня. Посочено е, че е годен за обитаване. За извършената проверка е изготвен констативен протокол с рег. № 292р – 7311 / 16.03.2026 г. по описа на ОДМВР К..
На 13.02.2026 г. за установяване целта и условията на заявената виза, от служители на група „Миграция“ към ОДМВР К. е проведен телефонен разговор с Ю. И. А. на телефонен номер

[ЕГН]. В този разговор А. е заявил, че Б. Ш. А. е омъжена за негов роднина. Имат сключен петгодишен, безвъзмезден договор за наем. А. е посочил, че Б. Ш. А. не притежава ключ за жилището, както и лични вещи в него. Пребивавала е на адреса преди около половин година за два – три дни. Тя и съпругът и живеят и работят като компютърни специалисти в [населено място], Република Т.. Ю. И. А. посочва, че към дадения момент Б. Ш. А. е бременна. Целта на заявената виза вид „D“ е чуждият гражданин и съпругът ѝ да гостуват в Република България, като смятат да се установят в страната след няколко години. За така проведения разговор е изготвен протокол с рег. № 292р – 7239 / 13.03.2026 г. по описа на ОДМВР К..

Според посоченото в становището на ОДМВР – К. е налице противоречие и с изискванията на чл. 9, ал. 1 от НУРИВОВР, съгласно който „виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни се издава на чужденец, който желае да се установи продължително или постоянно в Република България на едно от основанията, посочени в ЗЧРБ. Според началник на група „Миграция“ при ОДМВР – К. Б. Ш. А. не живее на територията на Република България и не смята да се установи в страната в близко време. Констатирано е следното: за периода от 01.01.2023 г. до датата на изготвяне на становището (23.03.2026 г.) Б. Ш. А. и съпругът ѝ са посетили страната общо три пъти, с общ престой от девет дни. Тези доказателства, според изготвилия становището, показват, че чуждият гражданин и семейството ѝ живеят извън страната.

Тези фактически установявания на практика са възприети от компетентния орган и са възпроизведени в оспорения отказ, а именно - „При извършена проверка е установено, че семейството на апликантката е устроено трайно в Република Т., където живеят и работят, като компютърни специалисти. Договорът за наем е безвъзмезден. Няма намерение да се установи в Република България, трайно, продължително или постоянно, целта е да посещават страната на гости, като смятат да се установят в Република България след няколко години.“

Тези фактически установявания са подведени под хипотезата на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ. Отказът е постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ – лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

За доказване на тези обстоятелства към заявлението на жалбоподателя са представени – копие на сключен договор за наем, който се предоставя безвъзмездно, копие на Декларация от Ю. И. А., с която декларира, че е собственик на жилището и не възразява Б. Ш. А. да пребивава и да се регистрира на адреса.

В хода на съдебното производство като свидетел е разпитан Ф. М. М., 62 годишен, български гражданин, свекър на Б. Ш. А. (баща на съпруга на А.).

Свидетелят Ф. М. М. дава показания в насока на това, че Б. Ш. А. иска да се премести тук в България. Със сина на Ф. М. искат да живеят в България. Тук е по-спокойно, по-уютно. Синът на Ф. М. (съпруг на Б. Ш. А.) е компютърен специалист, работи от вкъщи. Ако дойдат да живеят тук, той може да работи от вкъщи. От десет месеца насам е дядо – родило им се дете. Детето се е родило в К., защото двамата работеха там. Тя беше бременна и той не можеше да я остави. Сега синът му е тук при него, в България. Тя няма виза и не може да дойде в България, тя сега е в Т.. Жилището, в което ще живеят, се намира в К.. Това жилище е на Ю., който е брат на съпругата на свидетеля Ф. М.. Ю. се е съгласил да не взима пари за жилището от сина на Ф. М.. Те му предложили, но той не е искал пари. Свидетелят Ф. М. работи и живее в С., шофьор е към фирма „Д.“.

В хода на съдебното производство е представено Удостоверение за раждане на М. А.. Като дата на

раждане е посочено: 02.01.2026 г. П.: мъжки. Място на раждане: К.. Майка: Б. Ш. А.. Баща: М. Ф. М.. Удостоверението за раждане е издадено въз основа на Акт за раждане № 0763 от дата: 01.09.2026 г. Актът за раждане е съставен в [населено място], област К. от длъжностно лице по гражданското състояние Р. Ю..
Представените от Б. Ш. А. към заявлението документи удостоверяват специфичните предпоставки, установени в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. Декларираното от Б. Ш. А. безспорно установява както целта, така и условията на пребиваване в Република България. Доказани са семейните връзки, както и самото място на настаняване. Не е спорно, че Б. Ш. А. е член на семейство - омъжена за М. Ф. М. с лична карта №[ЕИК], издадена от МВР К.. Договорът за наем е подписан лично от жалбоподателката пред нотариус. Всичко, заявено от жалбоподателката Б. Ш. А., кореспондира с останалите, събрани по делото, гласни и писмени доказателства.
В хода на производството се установиха данни, които обосновават извод, че правото на личен и семеен живот е засегнато в по-голяма степен спрямо защитата на национални и обществени интереси. По делото се установява, че Б. Ш. А. е станала майка на М. А.. Действително съгласно чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ намесата на държавните власти в упражняването на това право е допустима в предвидени случаи и необходими в интерес на националната и обществената сигурност, но за да се прецени тя, най-малкото същата трябва да е постановена след установяване на всички относими факти. Висшият интерес на едно дете предполага то да има възможност да общува пълноценно и с двамата си родители.
Изложените съображения дават основание на съда да приеме за основателни оплакванията в жалбата. Жалбоподателят е изпълнил всички изисквания, предвидени в закона и подзаконовите нормативни актове по прилагането му, за получаване на исканата от него виза. При справяне с тежестта на доказване е дължим извод за наличие на предпоставки за отмяна на оспорения отказ за издаване на виза вид „D“, издаден от М. Р., завеждащ консулска служба Република България в [населено място], Република Т..
По отношение на искането в жалбата отказът да се обяви за нищожен, на основание чл. 177, ал. 1 от АПК, съдът намира, че не са налице предпоставки за това. Видно от приложеното по делото заявление за издаване на виза то е подадено на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. От мотивите на приложеното по делото Решение № 39288 по адм. д. № 7483 / 2025 г. по описа на АССГ се установява, че предходното заявление е подадено на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Тоест, административният орган е обсъждал различни правни и фактически основания при двете си поредни произнасяния.
Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган трябва да извърши преценка на релевантните факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, относими към посоченото от заявителя основание за издаване на виза и спази задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно мотивите на настоящото решение.
По отношение на искането за присъждане на разноски
Такива с оглед на изхода на делото се дължат (аргумент от чл. 143, ал. 1 от АПК). По делото доказани са единствено разходи за държавна такса в размер на 5. 11 евро. Не са представени доказателства за платена реално сума в полза на адв. С. М..
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Ш. А., [дата на раждане] в М. – Република Т., Отказ за издаване на виза вид „D“ от дата 12.06.2026 г. на М. Р., завеждащ консулска служба на Република България в [населено място].

ВРЪЩА преписката на административния орган - КДЛ Б., Посолство на Република България в Б., Република Т., за ново произнасяне по заявление за издаване на виза от 04.03.2026 г., съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Б. Ш. А., [дата на раждане] в М. (Република Т.), с идент. № , с паспорт U., издаден на 22.02.2022 г. и валиден до 06.11.2029 г., разноски по делото за държавна такса в размер на **5. 11 евро.**

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.